

nāvi? Vai tāda ciņa liecina par sevišķu virskārtību, vai vairāk par vieglprātību? Noliecams arī sekundētādās menzuras. Visi šie menzuru gadījieni nav jāslēpj, bet jāuzrādā valsts tiesām.

Rapieru menzuras tāpat ierobežojamas, jo kā var vācājs paukotājs dabūt gandarījumu no veiklāka paukotāja? Bieži cietušais caur apvainojumu cieš atkal menzūrā gandarījumu gēmdams. Iepaukošanās, lai sasniegtu lielu veiklību, prasa daudz laika, kuŗu studentam, kas kārtīgi strādā augstskolā, vai kā ierēdnis, ir grūti ziedot. Uzstāties kā antiduelants dažs jūtas neērti un let menzūrā pret pārliecību. Faktisko duelantu ir mazākums. Bet arī pārliecības duelanta psiholoģija nedrīkst pagrimt līdz gladiatora psiholoģijai. Ar divdesmit mezurām — tas jau ir profesionāls duelants, kam vieta sporta stadionā. Tāds čempions teorizē savu apkārti. Būt antiduelantam ir normāla studenta vienīgi pareizā uzstāšanās pret šādu arodnieku. Negribu teikt, ka krasie duelanti būtu cilvēki ar zemāku morāli; viņi tāpat maldīgu tradīciju valgos. Boksā sīki šķīro pretiniekus, lai neļautu ciņā nevienādu spēkus. Kas šķīro studentus-duelantus?

3. Burškoza uzstāšanās. Vārdam īsts buršs vājā būt sinonimam ar vārdam īsts džentlmenš. Korporāciju uzdevums un cenšanās ir izaudzināt jaunu studentu par istu džentlmenu, latviski-krievu cilvēku. Tādēļ būtu atbilstami tie paņēmieni, kuŗi veicina šo mērķi, un ierobežojamus tas, kas to traucē. Lietu lomu spēlē savstarpīgā satikšanās, izrunāšanās, dažkārt pie vienas otras alus glāzes; bet kneipošana nedrīkstētu tik bieži izvērsties apzēšanās, izrunāšanās — liekā azešanās, kuŗa noved pie raušanās, rupjībām, vai pat apvainojumiem ar darbību. Korporācijas to arī uzskata par pārkāpumu, un konventi, goda un buršu tiesas ir lielā mērā nodarbināti ar sodu piespriešanu par šiem pārkāpumiem. Liekā azešanās, nedzēntimentiska, neburškoza uzbrukšana dažādu labu kommittoni attura no intensīvākas piedalīšanās internā dzīvē. Lielā azešanās prakse nebūt nesagatavo uz dzīves praksi; ja kāds ierēdnis krasī uzstātos pret saviem kolēģiem un tos tā azeitu, kā tas dažreiz notiek studentu starpā, tad viņa paša stāvoklis ātri kļūtu nepanesams. Nepareizi saprastie burškoziē ragi ir vēlākā dzīvē bieži jānolauž. Praktiskā dzīve prasa: ko tu esi mācījies? Kāda ir tava darba spēja?

4. Kluba laiks, kur studenti pulcējas ārpus korporāciju telpām, kuŗas ir noliegta alkohola lietošana, jāierobežo līdz pīkst. 2 nakti, izņemot sestdienas vakarus, svīnamo dienu un izrikojumu vakarus. Stiprie dzērieni atļaujami tikai izrikojumu vakaros. To biežākai lietošanai ir jānosaka. Ir patīkami vēsā laikā sildīties pie ugunsķura, bet nebūtu patīkami tajā apdegt, vai izcept. Var būt patīkami iebaudīt drusku alkohola nervu spīrdzināšanai ilgākās sarunās, bet nevēlams ir noslikt alkohola, respectīve zaudēt par daudz laika, veselību, enerģiju, darba spēju. Klubs nedrīkst pārvērsties par vietu, kur var slīktāk uzvesties, nekā restorānā vai kādā citā biedrībā.

Restorānos, izrikojumos un citur piedauzīga uzvešanās draud vainīgam ar policijas protokolu, valsts tiesu, arestu vai naudas sodu, blamāžu avīzēs. Klubs no visa tā sargā, jo nesmukās lietās uz ārieni netiek izpaustas, un tā vainīgais tiek cauri ar internās tiesas daudz vieglāku sodu. Šie sodi dažos gadījumos būtu

jāpastingrina, jo kluba pienākums ir arī tos biedrus un viesus, kuŗi kārtīgi uzvedas, sargāt no piedauzīgētiem uzbrukumiem. Nevajaga par ilgu cīest savā starpā nevēlamus elementus. Ar laiku var pierast pie apstākļiem, kuŗi pirmā laikā ir ļoti nepatīkami, bet nav teikts, ka nebūtu jālieto viņus labot. Jā ieejam istabā ar izelpotu gaisu vai kādu specifisku smaku, tad pirmā laikā to stipri jūtam, bet pēc dažām minūtem nepatīkamā sajūta zūd. Tas nenozīmē, ka gaisa kļuvis labāks, bet ka notulinājies ožamais orgāns.

5. Daudzi mūsu korporāciju studenti par maz ievēro principu: laiks ir nauda, pie kuŗa ārzemju studenti pieturas nesalīdzināmi stingrāk, sabiedrība nedrīkst atpemt studentam par daudz laika. Laika zaudējums daudzākārt pārsniedz obligatorisko nodokļu lielumu. Krustdēļa zaudētāis studiju gads maksā minimums 1000 latu. Vai korporācijai, kuŗa jāpiezīmē, ir daudz ekonomistu, ir tiesības prasīt no jaunā locekļa tādu smagu un pie tam neproduktīvu upuri, kuŗš sasniedz turīga filistra ziedojumu biedrības nama būvel. Formāli gan varbūt tiek atgādāts jaunajam studentam, ka viņam jāpilda savi pienākumi pret augstskolu, bet faktiski padara neiespējamu šo pienākumu pildīšanu. Nevienu neiekrīstu prātā prasīt, lai students-ierēdnis veselu gadu pavisam nestrādātu, vai darītu to pavisā savā darba vietā, bet ar vieglu sirdi noskatās un vēl veicina to, ka jaunais students nestrādā augstskolā, kuŗš darbs ir priekš viņa tikpat svarīgs. Studentu korporācija nedrīkstētu pārvērsties savā vairākumā par faktiski nestudējošu jaunu cilvēku sabiedrību. Nestudējošiem vajaga atvīlēt krāsas, kamēr nav veikts zināms minimums.

6. Kā Latvijas pilsoņiem, studentiem būtu vēlams vairāk piedalīties politiskajā dzīvē, pilsoniskajās politiskajās partijās, sevišķi tiem, kuŗiem ir vajadzīgas runas un uzstāšanās dāvanas un enerģija. Tas studentu tuvinātu tautai, sagatavotu uz nākošo politisko dzīvi un karjeru un ļoti naktu par labu visai sabiedrībai.

Jālieto panākt apmācību cīnīties ar istājiem kaujas ieročiem, lai varētu būt pietiekoši sagatavoti iespējamai ciņai ar graujošiem komūnistiskiem elementiem, kuŗi pēdējā laikā atkal manāmi sāk cīlēt galvu. Skaidri, ka komūnistu terors vispirma kārtā būtu vērst pret korporācijām. Sakarā ar to būtu apspriežams jautājums, vai ir vēlams norobežot jaunuzņemamo krustdēļu skaitu un līdz ar to korporācijas locekļu skaitu. Vai nebūtu labāk organizēt 3000 studentu 10 korporācijās pa 300 vīru, nekā 60 korporācijās pa 50. Kamēr nav panākta militārā apmācība, vēlams būtu studentiem karāklāusību neatlikt līdz studiju beigšanai, bet pēc 1—2 gadu nostudēšanas, vai pilngadības sasniegšanas pārtraukt studijas un iet kara klaušbā. Militāru skolu cauri gājušais būs nesalīdzināmi labāk sagatavots varbūtejam ciņai. Studējošiem latviešiem ir tada pat tiesība uz aizsargu pulkiem, kā lauksaimniekiem, un arī pienākums tos organizēt.

7. Korporāciju pārvalde pie tāda liela locekļu skaita, un lielākajās korporācijās arī pie tagadējā, būtu jāgroza. Bez prezidija-valdes, vajadzētu dibināt arī padomi jeb paplašinātu valdi, kuŗai lai iztirzātu visus jautājumus, iekams tie tiek celti priekšā konventam. Tas novērstu garš, bieži neproduktīvās un nogurdinošās debātes un dažāus jautājumus tiklī pamatīgāki apsvērti un izšķirti, nekā to var izdarīt pilnā sapulcē. Tāds darbības veids pastāv jau tagad

visās biedrībās, politiskās partijās u. t. l. un ir nepieciešams arī lielākās korporācijās.

Nevar aizkavēt nobriedušo reformu izvešanu ar atsaukšanos uz tradīcijām. Viskonservatīvākās vienības: katolu baznīca un angļu konservatīvā partija, kuŗas ļoti ciena tradīcijas, ir taisnīgas lielu evolūciju. Kur ir palikušas sadedzināšanas uz sārta un raganu tiesas? Angļu konservatīvā partija pēdēja gadu simteni ir ļoti attīstījusi un pārveidojusi savu programmu, iedama līdz laika garam, taisidama kultūru. Ja tā būtu uz vietas sastingusi, tad būtu palikusi par kultūras bremzi un sen vairs nebūtu Anglijas priekšgalā. Nav tādas valsts, kuŗā likumi netiktu pastāvīgi papildināti un grozīti.

Kādas vecas vācu korporācijas devīze esot: Es bīeibe beim Alten! Toreiz, priekš vairāk kā simts gadiem, kad šī devīze tika uzstādīta, Baltijas vācieši bija sasnieguši savas varas augstumu: visa zeme piedereja viņiem, divas tautas bija viņu dzimtskalpi. Vajadzēja vairāk kā gadusimteni sivas ciņas, lai šī devīze tiktu lauza. Es ist nicht beim Alten geblieben! Kas ir novecojis, tam ir jāiziet! Dzīvs organisms nevar palikt par negrozīgu mūmiju. Nevajaga vairs kalpot dieviem, kuŗi ir palikuši par elkiem!

Non multa, sed multum. Bet tomēr, kas ar augšminēto teikts, ja sekos atbilde: „Non possumus!“

Nebūšanas Latgales studentu stipendiju komisijā.

Visiem ir zināms, ka Latgale saimnieciskā ziņā ir palikusi tālu iepakaļ mūsu pārējām Latvijas daļām, jo te, ar maz izņēmumiem, valda sīksaimniecību sistēma, kuŗa darba ražīguma ziņā nevar tikt pieskaitīta pie intensīvām, bet gan drīzāk pie ekstensīvām. Oikonomiskais faktors spēlē ievērojamu lomu cilvēka dzīvē, bet it sevišķi studējošās jaunatnes, jo te, nereti, viņš ir noteicējs.

To sapratusi ir arī Universitāte un pie pēdējās pastāv stipendijas, kuŗas var saņemt trūcīgie un centīgākie studenti, bet latgaliešiem, bez jau minētajām, no Kultūras fonda tiek katrā mācības pusgadā piespriests Ls 10,000 jeb 20.000 latu gadā.

Bez šaubām, summa ir kolosāla un it sevišķi, ja ņem vērā, ka no Latgales nākošo studentu skaits, salīdzinot to ar pārējām Latvijas daļām, ir visai niecīgs.

Tāpēc arī liekas, ka Latgales studenti stipendijā saņemšanās ziņā būtu it kā privilēģētā stāvoklī, bet par nožēlošanu, šis privilēģētais stāvoklis attiecas tikai uz zināmu daļu.

Kamēr Kultūras fonda piespriestā summa ir domāta vienādi visiem studentiem, kas nāk no Latgales, tikām

studenti Latgalieši ar Latgales deputātu palīdzību minēto summu sadala savā starpā un latgales studentiem, baltiešiem, lūgumus pēc stipendijām, vai nu noraida, jeb arī izsniedz smieklīgi niecīgas summas, pieveddami kā motīvus, kā minētais pabalsts esot domāts tikai latgaliešiem un ka viņiem arī skaitliskā ziņā esot vairākums.

Patiesībā, latgalieši sastāda tikai 55% no studējošo skaita, kas nāk no Latgales, pārējie 45% sastādas no latgaliešiem, baltiešiem, bet no šini semestri piespriestiem Ls 10,000, baltieši saņēma tikai Ls 1200, pārējās summas tika sadalītas starp studentiem latgaliešiem. Pie tam, lūgumi tika noraidīti pat tādiem studentiem baltiešiem, kuŗiem bij pagasta valdes apliecības, ka viņu vecākiem nav nekādu īpašumu, un kuŗi varēja pierādīt, ka viņi neņem nekādas atalgotas vietas, bet studenti latgalieši saņēma pabalstus visi bez izņēmuma, arī tie, kuŗi ieņem atalgotas vietas ar Ls 120 un vairāk mēnesi.

Šāds anormāls stāvoklis jau pastāv vairākus gadus, bet it sevišķi sāpīgas sajūtas Latgales studentiem baltiešiem šini gadā, jo Universitāte vadīdamās no ieskata, ka Latgales studenti ir pietiekoši nodrošināti ar Kultūras fonda piespriesto summu, ir pārtraukusi stipendiju izsniegšanu Latgales studentiem. Studenti latgalieši to, bez šaubām, nesajūt, jo viņi jau ir vairāk kā nodrošināti ar minēto Kultūras fonda pabalstu, bet viens otrs trūcīgs Latgales students baltietis, zaudēdams stipendiju pie Universitātes un nevarēdams tādu dabūt no speciāli latgaliešiem paredzētām summām, ir nostādīts neapskauzamā stāvoklī.

Dažās fakultātes pat lekciju naudas Latgales studentiem netiek atsvabinātas, un kā motīvs tiek pievests, šis pašas Latgales studentiem piešķirtās Kultūras fonda summas.

Ari šoreiz, cietēji ir Latgales studenti baltieši. Rodas jautājums, vai Kultūras fonds šo pabalstu ir domājis tikai studentiem latgaliešiem, vai arī visiem Latgales studentiem? Un vai nebūtu vēlams minēto pabalsta sadalīšanu uzticēt Universitātei un nevis studentiem latgaliešiem un Saeimas deputātiem?

Vai pat tādā lietā, kā stipendiju piešķiršanā trūcīgiem studentiem, mēs nevaram būt objektīvi, nevaram iztikt bez „politikas“.

Rūdolfs Prūsis, stud. jur.

Edvarts Tāters.

Mana Beatriče.

Man saltā ikdiena visvairāki kas pelta, Ir lielā valdniece ko apdziedājis Dants. Un mana Beatriče ir man cietais pants — Uz viņa pamatiem šķiet dzīve visa celta.

Vai diena saulaina, vai sāpēs laime gūta, Kā kuģim negaisā man vienīgs glābējs — stars:

No Beatričes daiļās spēkus smēlies gars —

Tik viņam palaujos es dienas-nakti grūtā.

Vai siets pie darba es, vai viegliem spārnēm gaisos,

Kā vanags lidinos, kur kalnos atmirdz sniegs.

Es dienu karnevalā nesajūtos lieks — Ar katru vakaru uz jauniem ceļiem taisos.

Ar Tevi Beatriče atmirdz prieks man seņā,

Es redzu senatni un rītdienu kas šalc... Man dvēseli reibina un itkā sapnis balts —

Pār dienu gruvšiem stiepj pretī rokas — dzeja.

Jānis Rutkis.

Es ticēju reiz gaišiem ideāliem.

Nav šonakt atkal miera manām krūtm, Zem pagalvja man sāpes dziesmas dzied;

Kā gaidot ko, skats slīd uz loga rūtīm, Kur sastingušās ledus puķes zied.

Es ticēju reiz gaišiem ideāliem

Un ziedoju no sevis daudz par tiem, Nu esmu svešs es viņu ceļiem tājiem,

No Dieva aizmirsts un no cilvēkiem. Vai nav vienlīga: prieki nāk vai sāpes,

Priekš kapa smiltīm viss vienādi svērts. — Tur satek visas cilvēcīgās slāpes,

Tur ciešanas un prieks viens otra vērts. Viss tas, dēļ kā sirds asinis tu lēji,

Ko ideālu gaismā liki celt, Viss tas ir aizejōšs tāpat kā ziedoņvēji — Tev savām slāpēm atliek — sāpes smelt.

Jānis Rutkis.

Ziemas naktī.

Kam vējš tik skumji gaud,

Kam sila priedes raud?

Un vakars klusi klusu stāstu stāsta,

Un mēness bālums spožs

Līst sniegā starojošs

Un viņa saltie stari mani glāsta.

Es eju naktī viens

Un sāpju pavediens

Ap manu dvēseli kā apmaldīties vijas...

Sirds, rimsti sāpēs kaist,

Lai melnās skumjas gaist,

Lai tevi šūpo maija melodijas.

Mazas rindiņas par brīnumiem.

„Mīļais draugs! Ja tu gribi redzēt brīnumus, istus brīnumus, paskaties tepat sev apkārt.

Nav vairs jāceļo uz Indiju, šo bijušo brīnumu zemī. Sen jau pārgājis fakīru slavas laiks; un jau kopš laba laika karāliekie Bengālijas tīģeri esot kļuvuši veci un nespēcīgi, bet noslēpumaino brāminu brīnumus vairs pat Rīgas kaktu ķīniši negrib rādīt!

Pasaule nekad nav bijusi bez brīnumiem. Tie turēties vēl ilgi, jo vēl arvien plaukst svētā vientiesība. Tici man, kas tik daudz brīnumu redzējis, ka spēj redzēt viņu sētas pusi un būtbu. Tici...

Jā, arvien bijuši brīnumi. Bijuši un būs. Ja nav Indijā, tad Āfrikā. izskst tur, pie mums pašiem atrodas. Un raugi, draugs, lai Tava acs top apskaidrola!“

Progresējuši reiz mūsu progresisti. No apsūnojušā marksuma laužās uz okultismu. Viņu lidērs transā murgos par „mistiskām vienotnēm“...

Nabadziņš! Vai tik nav ko sajaucis? Viņš aģitācijas ciņā pārpūlējis savas smadzenes. Gadās jau, ka nepareizi adresē. „Biedri“, progresisti, vai nebūtu pareizāk piekārt „misticismu“ divi nummuri tālāk, ielas viņā galā!“

„Lielais nogrupējums“ rāda pēdējo spiritisma kliedzienu, viņsaules brīnumu — no krāsainiem diegiem savārstītu listi № 15! Viņš taisa vienu fokuspokus un visiem rāda neredzamu nezināmo vēlētajū „priekšstāvi“. Sak, te tam vīram būs bū! Un ka viņš nav, tad tur nekā nevar darīt — nav vēl paguvjis materiālizēties.

Saki, draugs, ko gribi — tā pirmās šķiras „māģija“.

Bet kas par to, kad tik iebīda v i e n a v i r a „apvienību“ komisijās. Viens un tomēr daudzveidīgs!

Vai Tu esi redzējis, ka „tradicionālais vairākums“ paliek netradicionāli viens prezidijā?

Ak tas, draugs, bij skats! Ne ik dienas šādu brīnumu piedzīvo.

Brīnumi brīnumu galā. Kuŗ lai viņus visus uzskaita un uzraksta, pietiks ar šiem vien. Z a n d i s.

Vācu „Studentenschaft“ un C. I. E.

Pagājušā gadā no 8.—25. augustam C. I. E. noturēja Parīzē savu 10. konferenci. Attiecības starp vācu „Studentenschaft“ ar šo internacionālo studentu savienību jau ilgu laiku vērs uz sevi plašāku sabiedrības uzmanību. Vācu „Studentenschaft“ tika uzaicināta līdzdarboties no C. I. E. 1924. g.

C. I. E. var uzņemt kā locekļus, raugoties no uzvarētāju valšku principa, tikai tādas nacionālas savienības, kas dibinātas uz „valsts bazi“. Tā kā vācu „Studentenschaft“ ar savu liel-

vācu organizāciju nebija valstisks pamats, un pats par sevi saprotams tā katru pārveidošanos noraidīja, tādēļ vācu „Studentenschaft“ uzņēma C. I. E. Varšavas kongresā izradītās par neiespējamu.

Tomēr starp C. I. E. un vācu „Studentenschaft“ noslēdza darba līgumu, kuŗu vēlāk atcēla, bet 1927. gadā atjaunoja un pieņēma kongresā. Tādā kārtā C. I. E. tomēr nācās atzīt vācu „Studentenschaft“, kā visu vāciski runājošo apgabalu studentu pārstāvi. Šini kongresā principā ar 15 pret 6 balsīm atrada par iespējamu uzņemt vācu „Studentenschaft“ C. I. E. neskatoties uz to, ka viņa ir lielvācu organizācija un viņai nav valstisks pamats.

Pagājušā gada Parīzes kongress varēja dot tālāku labvēlīgu virzienu Lielvācijas idejām, bet iznākums bija pretējs, jo iekšējās vācu nesaskaņas, šī nodoma realizēšanu sašķobīja.

Pēc vācu „Studentenschaft“ satversmes ciņas ar izglītības ministriju, izveidojās no dažām socialistu un demokratu grupām, tā saucamā vācu studentu savienība (Verband), kuŗas galvenais mērķis ir ciņa pret nacionālo vācu „Studentenschaft“. Šī vācu studentu savienība atrada par iespējamu, nodot vācu iekšējās politikas jautājumu izšķiršanu starptautiskajā Parīzes kongresā. Viņa pieprasīja pabeigt to darba līgumu, kuŗu C. I. E. noslēdza ar vācu „Studentenschaft“ 1927. gadā. Jau šis vācu studentu savienības priekšlikums, par kuŗu vācu „Studentenschaft“ iepriekš nekā nezināja, nāca vācu lietai par jaunu, tad izturēšanās, kādā vācu stud. savienība centās panākt tik svarīgu priekšlikuma pieņemšanu, ievērojamā mērā kaitējis vācu interesēm.

(Turpmāk beigas).

Māksla.

„Juhans Ulfšjerna“ Nacionālajā teātrī.

Vienkārība un darba mākslinieciska skaidrība ir divas tādas lietas, kuŗas mēs pēdējā laikā uz skatuves sastopam diezgan reti. Taču zviedru rakstnieka Tora Hedberga drāma „Juhans Ulfšjerna“ šini ziņā mūs apmierina. Soli pa solim autors rada sarežģījumus un mūsu acu priekšā veido raksturus. Viņš tik labi izprot cilvēku dvēseles, tik bagāti, pat pārsteidzoši bagāti ir viņa psiholoģiskie novērojumi un tamdēļ viņa drāmas varoņi arī izceļas tik dzīvi, tik pārliecinoši un valdzinoši.

Viss šis darbs un arī viņa tēlotie cilvēki mūs valdzina un rada interesi vēl arī citā ziņā. Visa mūsu sabiedrība taču jūt pret zviedru tautu neļiekulotas simpatijas. Vēsturē mēs zviedru laikmetu varam jau zināmā mērā uzskatīt kā mūsu tautas pirmās atdzimšanas laikmetu un tamdēļ arī tagad, kad mums vajadzīgi ne tik vien saimnieciskie sakari ar draudzīgajām kaimiņu valstīm, bet arī kultūralie sakari.

Nacionālais teātris šogad, vairāk kā nekad, centies meklēt un radīt šādus svētīgus kultūralus sakarus. Ar šini atsevišķā gadījumā šoreiz ir bijusi sevišķi laba izvēle. Starp zviedru rakstniekiem Hedbergs ir viena no bagātākām un izcilākām personībām. Arī savā mākslinieciskā attīstībā viņš soli pa solim tuvinājies savai pilnībai, dodams cēlus raksturus un arvien veidodams un izkopdams savu darbu ārējo formu.

„Juhans Ulfšjerna“ inscenējis režisors A. Mierlauks. Tituljoma tēloja Jānis Osis. Viņš, kā vecais Ulfšjerna, bij patiesi pārliecinošs, līdz sīkumiem šini tēlā pilnīgs. Jauno, Helgi Ulfšjerna, tēloja Jānis Lejiņš. Viņš vienmēr entuziasts, cēlu ideju un taisnības aizstāvis. Anna Jakobson ar savu tipisko sievietes dabu un smiekliem saistīja skatītāju uzmanību. Ar tādu pat veiklību veica arī pārējie tēlotāji savas lomas.

Pārpildītā zāle sumināja autoru ar nerimstošiem aplausiem. Un patiesi šoreiz tie netika velti šķiesti. Darbs bija to vērts.

„Apburtais loks“ Dailes teātrī.

Ir pasaulē tādi laimīgie, kuri visu dzīvi, pat savos grūtākajos brīžos apvij ar rotaļīgu humora vieglumu, nekad gandrīz neskumst, nekad nesūdzas, bet, tomēr, savu darbu viņi dara ar lielu nopietnību un aizraujošu sirsnību. Tāds ir mūsu jubilaris Gustavs Žibalts. Kas viņu gājis skatīties, tas vienmēr krietni izsmējies un reizē ar to varbūt varējis ieskatīties patiesā dzīvē ar citādu skatu nekā mēs to darām ikdienā, vai nu tiesādami, vai nepelnīti slavinādami.

Žibalta jubilejai speciālu lugu sarakstījis Andrejs Uptis. Jāsaka, ka lugā netrūkst rakstniekam īpatnējo asu un diezgan skaidro tipu zīmējumu, bet šoreiz, kā likās, pardaudz asa bij zartas un zobgalības rīkstes, tādos brīžos skatītājam grūti tā vienkārši un sirsnīgi smieties. Vispār būtu labāk, ja rakstnieki tik daudz nekarīķētu, bet vairāk tiektos pēc vieglāka, dzirkstošāka, bet ne nospiedoša humora. Tas visādā ziņā veselīgāks, ierosinošāks.

Tēlojumā jubilaris sniedza visu labāko un krietni turējās arī visi pārējie. Pēc izrādes jubilaru godināja un pasniedza balvas. Daudz bija arī telegrafisku apsveikumu. A. V e l d e.

Studentu padome.

St. pad. I. sēde.

L. U. Studentu padome noturēja 3. g. 29. janv. 2 plenārsēdes: vienu vecā, otru jaunā sastāvā. Pirmā izlēja jautājumu par iestāšanos dažādās sporta savienībās. Pēc tam notika starprakciju apspriede, kuŗa radīja neskaidru stāvokli, jo korporāciju frakcija atteicās no dienu iepriekš dažām frakcijām dotiem solījumiem par vietu sadalīšanu komisijās, izlietojot no viena cilvēka sastāvošo nacionālās apvienības frakciju, lai svarīgākās komisijās nepielaištu citu latviešu stud. organizāciju pārstāvjus. Pēc korpor. fr. apspriedes nenoskaidrojot stāvokli ar pārējām frakcijām jaunās Stud. padomes sēdi atklāja vecās pr. E. Rempē.

Pirmā plenārsēde norisinājās diezgan drāmatiski. Par Stud. padomes priekšsēdētāju ievēlēja J. Raisku, pirmo pr. biedri V. Sieceni, otro biedri E. Upelinci, sekretāru T. Cīruli, pirmo sekr. b. V. Švūktu, otro N. Antipovu, kasieri A. Veisu.

Noraidīja dažu frakciju priekšlikumu pārtraukt sēdi un noturēt starprakciju apspriedi, un komisiju sastādīšanā ievērot proporcionālītātes principu. Tad vienotību, zemnieku un nac. stud. biedrību frakcijas paziņoja savas solidarās prasības, no kuŗām atkārtājas viņu piedalīšanās komisijū vēlēšanās. Par ārlietu biroja priekšs. ievēlēja E. Rempē un locekļiem Voitu, Rīteri, Žiglevici un Kampi, bet noraidīja zemnieku kandidātu Tilmani. Pēc tam Upelincis un Švūksts izstājās no prezidija un jau minētās frakcijas tālākās vēlēšanās aturējās. Darba un dzīvokļu apg. komisijā ievēlēja Šūmani un Rapoportu, grāmatnīcas k. Ozolu un Sungali, kultūras biroja Raibartu un Āboliņu, lastītavas K. Graudiņu, pašpalīdzības kasē Grabi, Kalniņu un Jurkovskaju, pašvaldības k. Vanagu, redakcijas k. Gulbi, sporta k. Plūmi un Belsoni, st. dienas k. Lapsiņu, Veidemani un Rozīti, studentu nama k. Spilvu un Robežnieku, vasaras koloniju k. Vitolu, virtuves k. Pētersonu un Laškopu, revīzijas k. Bērtīsi, Zūniņu un Freimari, par priekšstāvjiem Universitātes padomē Ozoliņu, stipendiju k. Rakovski un Ierkinu, studentu tiesā Bērtīsi, Lapsiņu un Lapsiņu, stud. ārstniecības k. Spilneri, Sūrti un Matisoni, L. U. sporta k. Plūmi, statūtu k. Puscepuri.

Komisijas ievēlēja ar vīriešu un sieviešu korporāciju, progresistu un minoritāšu balsīm.

Novērtējot pirmo plenārsēdi, jākonstatē, ka korporāciju frakcija ķērusies pie politiskām kombinācijām, lai nobīdītu pie malas pārējos latvju studentu nogrūpējumus. Studentu padome nav politikas, vai kliķu parlaments, bet gan pašvaldība studentu kultūralo un materiālo vajadzību apmierināšanai. To pareizi izpratuši vienotību, zemnieku un nacionālo studentu biedrību priekšstāvji neslēdzot bloku, bet saskaņojot prasības, lai novērstu korporāciju neaprobežotu patvaldību. Studentu padome vajadzīga darbam, ne grupu antanogisma izkarošanai. No šī viedokļa nav attaisnojama arī konkordiju pārstāvju nepielaišana komisijās Savstarpējos rēķinus var kārtot citur. Studentu padomē lietīķš darbs iespējams vienīgi vadoties no skaidrības un iecietības principiem. Tad nebūs „pārpratumu“ un nesaskaņu. Z.

Akadēmiskā dzīve ārzemēs.

No Lietuvas akadēmiskās dzīves.

Lietuvas universitātes pirmsākums meklējams ar Viņas universitātes nodibināšanu 1803. g. Viņas mūžs nebija ilgs jo, pēc 40 gadu ilgas darbības viņu slēdza toreizējā krievu valdība.

Seno Viņas universitāti gribēja atjaunot „Lietuvas Tarybe“ 1918. gadā. Valsts pagaidu valdība bij jau izstrādājusi universitātes satversmi, bet izceļoties konfliktam ar poļiem, bij jāatmet šī cēlā nodoma realizēšana.

Par tagadējās Lietuvas Universitātes šūpuli uzskatāmi 1921. g. Akadēmiskie Kursi, kuŗus uzturēja privātiem līdzekļiem, un kuŗu ievērojama daļa sastādījās no turgāko Amerikas lietuviešu ziedojumiem.

Tiešām apbrīnojama ir Amerikas lietuviešu lielā interese par Lietuvu, kas pa daudziem svešumā pavadītiem gadiem, nav izdzēsusi viņos tēvzemes mīlestību.

Gadu vēlāk 1922. gada 16. februārī svīnīgi atklāja Kauņas Universitāti.

Universitāti atklājot bija 494 studenti. Šis skaits strauji pieauga un tā paša gada rudenī immatrikulēti jau skaitījās 1500 studenti.

Lielas grūtības bij jāpārvar universitātei viņas pirmos pastāvēšanas gados. Stipri manāms bija telpu, kliniku, kabinetu un citu mācības līdzekļu trūkums. Par spīti šķēršļiem Lietuvas Universitāte pamazām nostiprinājās un izveidojās. Tagad viņa aptver sekošas: 1) teoloģijas un filozofijas, 2) humanitāro zinātņu, 3) evang.-teoloģijas, 4) jurisprudences, 5) matemātikas un

dabas zinātņu, 6) medicīnas un 7) tehnikas fakultātes. Katrai fakultātei ir nodalītas šaurakai specializācijai.

Universitātes augstākais orgāns ir „Taryba“ (Universitātes padome), kas sastāv no vecākiem mācības spēkiem (profesoriem un docentiem) un jaunāko mācības spēku (lektoru, asistentu un laborantu) pārstāvjiem.

Universitātes izpildu orgāns ir seants, kas sastādās no U. prezidija: rektora, prorektora, sekretāra un visu fakultāšu dekāniem. Prezidiju ievēl uz vienu akadēmisko gadu. Patreizējais rektors ir prof. P. Jodele, prorektors prof. V. Cepinskis un sekretārs prof. P. Dovydaitis. Pavisam universitātē darbojas 325 mācības spēki, no kuŗiem vairums strādājuši bij. Krievijas universitātēs. Mācības valoda ir leišu, un tikai daži nedaudz katēdri ir palikušies, kur lasa krievu un vācu valodā.

Universitātes bibliotēka ir sakopojusi ap 80.000 sējumus un to apmeklē dienā caurmērā ap 200 studenti. Bez tam pie universitātes ir nodibināti speciāli institūti kā; laboratorijas, muzeji, kabineti, observatorija, botāniskis dārzs, metalurģiska stacija, materiālu izmēģināšanas stacija etc.

Visas fakultātes izdod periodiskus rakstu krājumus. No universitātes dibināšanās līdz 1928. gada rudenis sēstīm ir izlaisti 890 zinātniski raksti, no tiem 135 ievērojamāka apmēra.

1928. g. rudenis sēstīm Lietuvas Universitātē immatrikulēti bij 3969 studenti un 320 brīvklāusitāji. No visa studējošo skaita 69% ir leišu.

Pie Lietuvas Universitātes skaitās ap 50 studentu organizāciju. Visenerģiskāk darbojas korporācija „Neo Lithuania“ un „Ateitininku Sajunga“. Pirmaj locekļu skaits ir ap 300, otrai ap 500.

„Neo Lithuania's“ dibināšanas diena ir 11. novembris 1922. g. Savos 6 pastāvēšanas gados viņa jau pilnīgi ir izveidojusi savu interno dzīvi un tradīcijas. Ar sabiedrības atbalstu, kuŗa piedalījās īpaši Amerikas lietuvji, viņa ir uzcelusi savu skaisto namu Vytauta kalnā. Savā namā viņi izbūvējuši lielu svētku zāli, lasāmu zāli, kluba telpas un dzīvojamās istabas sabiedrības locekļiem.

Katru mēnesi „Neo Lith.“ izdod savu akadēmisku laikrakstu „Jaunoji Lietuva“.

Visas lietuvju studentu organizācijas, to starpā arī „Neo Lith.“ veic arī ārpus akadēmiskā darba lauka plašākās tautas masās svētīgu kultūras darbu. Ciešā kontaktā ar „Neo Lith.“ strādā jaunatnes organizācija „Jaunā Lietava“, kuŗai ap 4000 biedru.

„Neo Lith.“ filiāstru biedrība sastāv no goda biedriem un sabiedrības locekļiem ar nobeigtu akadēmisku izglītību. Sabiedriski filistri ieņem pa lielāku daļai atbildīgākos valsts amatus tagadējā valdībā. Par sabiedrības goda biedri skaitās arī Lietuvas Valsts Prezidents A. Smetona.

Otra pēc vecuma ir „Ateitininku Sajunga“. Neilgi pēc Lietuvas Universitātes nodibināšanās, nodibinājās arī studentu „ateitininku“ (ateitis — nākotne) pulciņš, kuŗš vēlāk nosaucās par „Studentu Ateitininku Draugone“. 1926. gadā šīs organizācijas biedru skaits bij jau pieaudzis ap 460. Lai veiksmīgāki varētu darboties, organizācija sadalījās mazākās biedrībās, kuŗas visas ir vienotas kopējā federācijā „Ateitininku Sajunga“.

„Ateitininku“ mērķi ir: izkopt savos bēdros goda prātu, patriotiskas jūtas un bez augstskolas darba nodoties ateitininku jaunatnes organizāciju darbam.

„Ateitininku Sajunga“ sadalās 8 mazākās organizācijās, no kuŗām 2 sieviešu un 6 vīriešu.

Ciešā kontaktā ar „Ateitininku Sajungu“ stāv „ateitininku“ organizācijas pie zempkopības akadēmijas Dotnovā un lietuvju studentu „ateitininku“ organizācijas pie ārzemju augstskolām. Visām „ateitininku“ organizācijām ir savs kopējs nams, kuŗa ir ierīkoti kopējs sporta klubs, bibliotēka, kluba telpas un dzīvojamās mājas viņas locekļiem.

„Ateitininku Sajunga“ ir locekļis plašākā ateitininku federācijā, kuŗa ietilpst visas Lietuvas „ateitininku“ organizācijas kā jaunatnes savienība

ar 5000 locekļiem un vecbiedru savienība.

„Ateitininku Sajunga“ izdod vairākus periodiskus izdevumus kā: „Naujoji Vaideluti“, „Židynys“, „Santura“, „Aeitis“ u. c.

Vēl ievērtību pelna sekošas organizācijas, kas enerģiski attīstījušas savu darbību kā „Varpo Draugija“ ar 150 locekļiem, „Kultura“, „Žaždio“ u. c.

Olgerds Riteris
siud. mech.

Augstskolu reforma Vācijā.

Pēdējā laikā novērots sevišķs studējošo pieplūdums Vācijas tehniskās augstskolās. Šī parādība šķiet esam labi saprotama, jo nedaudz gados tehnika gājusī milzu soļiem uz priekšu un līdz ar to devusi dzīves prasībām pavisam citu virzienu, nekā līdz šim. Jautājums ir stipri sasāpējis vairāk vēl jo tādēļ, ka pastāvošās augstskolas dod gan skaita ziņā lielu daudzumu personu ar tehniski-dabas zinātnisku augstskolas izglītību, bet starp tām nav gandrīz nevienas, kas būtu pietiekoši sagatavota darbam modernās tehnikas apstākļos. Vācijā tādēļ ne vienreiz vien jau pacēlts jautājums par jaunas tehnikas augstskolas dibināšanu. Šis jaunās mācības iestādes uzdevums būtu izlaist nevis pēc iespējas daudz akadēmiski-tehniski izglītotu personu, bet gan dot pirmklasīgus spēkus, kas spētu realizēt pieaugušās laikmeta prasības. Tomēr arī šī ideja nav izrādījusies par iespējamu tik drīzā laikā realizēt, kādēļ vācu tehniskidabaszinātniski izglīto akadēmiķu apvienība stājusies pie darba un izstrādājusi vācu tehnisko augstskolu reformas jaunus nosacījumus. Šie nosacījumi iesniegti jau attiecīgām valsts iestādēm apstiprināšanai un viņi ir sekoši:

1) Dabīgi ierobežojams lielais studējošo skaita pieplūdums augstskolās ar iestāšanās cenza paaugstinājumu.

2) Institūti pie augstskolām un universitātēm modernizējami un pārveidojami tā, lai viņi stāvētu savā uzdevuma augstumos. Mācības spēku skaits līdz ar to stipri saskaņojams ar studējošo skaitu.

3) Pie pastāvošām ministrijām nodibināmas tehniski-dabaszinātnisko akadēmiķu padomes, kas augstskolu tālākās reformas izvestu saskaņā ar attiecīgās nozares praktiskām vajadzībām.

4) Personām, kas darbojas jau kādā no tehniski-saimnieciskām nozarēm katrā laikā jānodrošina teoretiski papildināties pastāvošos institūtos. Līdz ar to jānodibina ciešāka domu izmaiņa pēdējo personu un akadēmiķu, (t. i. profesoru un studentu) starpā, kas veicinātu tehnisko studiju tuvināšanu praksei.

5) Jaunu tehnisku augstskolu dibināšana pagaidām noraidāma. M. R.

„Pax Romana“ kongress Kembridžā.

Maz varbūt ir to studentu, kas zin ko nozīmē „Pax Romana“, tādēļ domāju, nebūs lieki arī mūsu lasītājus iepazīstināt ar šīs starptautiskās studentu organizācijas sprautiem mērķiem un viņas darbības panākumiem.

„Pax Romana“ ir starptautiska studentu federācija, kas spraudusi sev par mērķi, — apvienot visas pasaules katolīctīgos studentus; tā pati sevi dēvē par: „secrétariat international des associations catholiques d' étudiants.“ „Pax Romana“ galvenais sēdekļis ir Šveicē, Friburgā un viņas ģenerālsekretārs ir abats Grémānd. Šī katoliskā organisma pamatbāze ir Roma, ticīgo studentu savienība, kuŗa piedalās bez izņēmuma visi Romas studenti.

Lai sasniegtu savus sprastos mērķus „Pax Romana“ ir attīstījusi plašu starptautiska mēstaba darbību. Tā izdod periodisku bijetenu, veicina dažādu valstu studentu apmaiņu un organizē ikgadējus plašus internacionālus kongresus. Tā arī šogad uz Anglijas katoļu studentu vēlēšanos „Pax Romana“ kongress notika Kembridžā.

Pirms pāreju pie šī kongresa tiešā atferējuma man gribētos dažus vārdus sacīt par divām savstarpēji opozīcijā esošām, bet līdz ar to spidošākām Anglijas universitātēm — Kembridžas un Oksfordas.

Šis abas vecās universitātes, salīdzinot ar visām pārējām Anglijas augstākām mācības iestādēm ir mūžīga prestiža apgaismotas. Katra no viņām pastāv apmēram no 20 atsevišķām patstāvīgām kolledžām. Kā Kembridža, tā Oksforda ir abas pilnīgi autonomas; abām viņām ir lieli īpašumi un spidoša reputācija. Liekas, ka viņas pēc pārkuma, kas starp abām norisinās, jau kopš senas pagātnes, nebeigsies arī mūsu dienās, tās abas ir pārāk spēcīgas un bagātas, lai otra varētu to uzvarēt.

Kembridžas majestātiskā kolledža atrodas priekšzīmīga parka centrā, kur grezni puķu laukumi nepārredzamā virknē mainās ar sporta laukumiem un skaistu barjeru iezogotiem kanāliem. Viss šeit runā par bagātiem un greznu komforta pilnu dzīvi, jo studijas kā Kembridžas tā arī Oksfordas universitātēs ir angļu bagātākās sabiedrības privilēģijas. Pievedīšu šeit dažus skaitļus, kas dos mazu pārskatu par studijām vienā no minētām angļu augstskolām: mazākais ko maksā viens šejienes students par lekcijām un pensiju ir 400 angļu mārciņu, bet ir arī kolledžas, kur šī maksa sasniedz 700 vai 800 mārciņu. Ja šiem cīpariem pieskaita klāt vēl studentu maksājumus viņu klubos un pārējos universitātes dzīves izdevumus, tad tiešām dabū ļoti impresionablu skaitļi.

Kas attiecas uz katoļu studentiem, tad kopš 1895. g. viņiem ir atļauts apmeklēt kā vienu tā otru no minētām universitātēm, bet līdz šim gan no apm. 9000 studentiem katoļu nav vairāk kā 250—300.

Nekad vēl „Pax Romana” kongress nebija izdevies ne representēto nāciju skaita, ne arī kongresa sižeta izvēles ziņā kā šoreiz. Burtiski „Pax Romana” valdija Kembridžā. Šķiet nav pasaules malas, no kurienes nebūtu ieradusies pārstāvji uz kongresu: spāņi, portugāļi, šveicieši, ungāri, itālieši, dienvīdslāvi, vāci, beļģieši, poļi, austrieši, rumāņi, skandināvieši, amerikāņi, indieši. Pat no Ķīnas bij ieradusies speciāla delegācija miss Yn vadībā. Visas šīs dažādās rāsas, valoda, iespāidi, slīdēja garām kā kaleidoskopā.

Kongresu vadīja Edvards Bulough, kas spidoši pārvalda ne tikai vācu, bet arī franču un angļu valodu, un tik pat spidoši tika galā arī ar kongresa sprasto uzdevumu.

„Broken bridge” bij šī kongresa smaguma punkts, „broken bridge” starp katoļiem un nekatoļiem ir arī vēl tagad jautājums, kuŗa atrisināšana prasa daudz un smaga darba. Ar to nav teikts, ka kongresā maz būtu padarīts. Šeit radušās ne mazums jaunu ideju, kā atjaunot šo „salūzušo tiltu” starp katoļiem un pārējiem; šī ideja ir ieguvusi vēsturisku vērtību un viņas atrisinājums nav atrodams vienā reizē.

Neskatoties uz intensīvo darbu, ko veica kongresā, viņš līdz ar to bij arī nepārtraukts baudījums. Dažādas ekskursijas pa Kembridžas, Oksfordas, Londonas kā arī pārējām Anglijas ienērojamākām vietām, ļāva ne tikai patkami baudīt angļu studentu viesmīlību, bet arī daudz ko mācīties. Daudzie vakari, banketi un citas izpriecā, ko šejienes studenti sarīkoja viesiem vienmēr tiks atcerēti 8. „Pax Romana” kongresu un galvenām kārtām angļu studentu sirsnīgo viesmīlību.

Nākošais „Pax Romana” kongress notiks Spānijā, krāšņajā Barselonā. M. R.

Sports.

Ar slēpēm no Rīgas līdz Tartu.

S. E. L. L. stud. konferencē Rīgā nolēma šint sezonā sarīkot Latvija v. E. L. L. ziemas sporta olimpiādi. Starp citu iekustināja arī jautājumu par slēpojumu Rīga — Tartu, kas noderētu arī kā izturības treniņš. Centīgākie stud.-slēpotāji šim domām piekrita un braucieni izveda 3. janvārī plkst. 11. 15. m. Pēc Universit. sekret. Valdmaņa kga un sporta organizāciju loc. apsveikumiem un laimes uovēlējumiem slēpotāji devās grūtajā ceļā, lai aiznestu igauņiem sveicienu no Latv. Univ. stud. padomes. Brauciena dalībnieki: Rob. Plūme, Dzediņš, Dzenītis, Riekstiņš un Karlsbergs.

Ceļu uzsākt bij viegli, bet sasniegšana prasīja no dalībniekiem daudz

pūļu. Garo distanci nevarēja braukt ātrā tempā, tādēļ nācās braukt ar virstundām. Dažos vakaros nospraustu mērķi sasniedzām tikai ap plkst. 10. Braukšanu traucēja biežā migla, kas iestājās pēc saules rieta. Arī plānā sniega kārtā ap Valmieru un Valku palēnināja mūsu gaitu. Bij jābrauc pa grāvjiem, mežmalām u. t. t. Tomēr valdot jautrībai, ceļš pagājis īsi. Sevišķi interesanti bij braukt pa mūsu kaimiņvalsts — Igaunijas teritoriju. Tā kā neviens nepratām igauņu valodu, tad bieži nācās pielietot dažādus līdzekļus, lai tiktu pie pārtikas.

Ceļa gabalu ap 300 km. veicām 4 dienās, pārnākšojot Siguldā, Valmierā, Valkā un Elvā. Tartu iebraucām 7. janv. ap plkst. 12. Kā pirmie mūs saņēma fotografi un korespondenti. Studentu namā mūs pacienāja, un tad mēs atpūtāmies priekš mums speciāli novietotās gultās. Kaut gan mūsu kommitoņi bij ļoti labvēlīgi, tomēr atpūties mums neļāva: drīzi vien aizveda kafējnitca „Linde” tad korporācijā „Ugale”, kur iepazīstināja ar stud. iekšējo dzīvi. Atskanēja vairākas igauņu tradicionālās dziesmas un arī mums pazīstamas.

Ap plkst. 8 notika svīnīgs akts stud. namā. Stud. pad. prezidijs ieradies pilnā sastāvā. Mūsu stud. pad. apsveikumu nolasiņa prezidija prezidents Od. Treufelds un savukārt arī apsveikumu mūsu stud. padomei. Sirsnīgus vārdus sacīja arī kommitoņis Rob. Plūme. Visur izskanēja sajūsmā, prieks un vēlēšanās draudzīgās saites starp kaimiņu studentiem padarīt jo ciešākas.

Līdz vilciena atiešanai laiku pavārdijām „Vanemuine”, kur bija sarīkotas vakariņas.

Rīgā atgriezāmies ar vilcieni 8. janvāra rītā. Riekstiņš.

Azirādījumi.

Otro Latvijas Ģeografijas konferenci nolurēs šā gada 19. un 20. jūnijā. Referātus lūdz pieteikt Organizācijas komitejai (Rīgā, Kronvalda bulvārī 4., Ģeografijas institūtā) līdz 1. martam.

Uzaicinājums.

„L. U. Ak. Mūzikas b-ba uzaicina studentus-mūziķus, kas vēlas iestāties biedrībā, iesniegt lūgumu, uzrādot adreses un kādu instrumentu spēlēt, Gertrūdes ielā 67, dz. 5. Šnickovska kgm.”

L. U. Ak. M. b-bas valde.

Latvijas Ķīmijas biedrības gada sapulcē ceturdien, 7. februārī, plkst. 19. laboratoriju ēku II. klaustrā prof. V. M. Fišers nolasiņa referātu: „Nobeļa laureātu — Vilanda un Vin-dausa darbu nozīme.”

Pateicība.

Izsakām vissirsnīgāko pateicību par līdzdalību akad. dzīves laikraksta „Students” studentu karnevala speciālmurā „Bric-à-brac”: māksliniekam R. Sutas kgm., Mākslas Akadēmijas audzēkņiem A. Jēgera, Noriša un K. Krauzes kungiem, J. Kasparoviča kgm., Veldes jkdzei, Rasmaņa kgm., K. Tālberga kgm., humoristiem Farstai, Klibjānim un Tapiņam.

Vēl daži atlikušie „Bric-à-brac” eksemplāri dabūjami „Stud.” kantoriā Ls 0.50 gabalā. „Students” redakcija.

Redakcijai piesūtīti:

Iekšzemes žurnāli:

1) Svāri № 49, 50, 51, 52. 2) Latvijas Farmaceutu žurnāls № 11. № 12. 3) Jaunais Citrullis № 12, 1. 4) Kristīgā Balss № 23, 24, 1, 2, 3. 5) Jaunatnes Draugs № 12, 1, 2. 6) Jaunatnes ceļš № 12, 1, 2. 7) Arpuskolas Izglītība № 11, 12. 8) Kooperatīvais kredīts № 3/4, 1. 9) Latvijas tirgotājs № 11. 10) Latvijas Jaunatne № 4, 5. 11) Kristīgs Vardons № 22, 23/24. 12) Dzelzceļnieks № 24, 1, 2, 3. 13) Jaunības Tekas № 12, 1. 14) Mazās Jaunības Tekas № 12, 1. 15) Pilsaimniecības un Zemkopības žurnāls № 12. 16) Jaunā Balss № 12, 1. 17) Izglītības Ministrijas Mēnešraksts № 12, 1. 18) Aizsargs № 12. 19) Ievadījums ētikā, psiholoģijā un audzināšanas mācībā — sastādīti no cand. philos. J. Studenta.

Prof. P. Sorokins, Revolūcijas socioloģija, I. un II. daļa.

Atbildīgais redaktors: Jānis Ātrens.

Redaktors: „Studenta kolleģija.

Izdevējs:

L. U. studentu vienotību „VIENKOPA”

Normāla skrotētu rudzu maize

no presētiem rudzu graudiem un iesala ir jaunākais, R. Šortmaņa maiznīcas, Rīgā, ražojums.

Arī iecienīta skrotētu kviešu maize 2 reiz dienā svaiga dabūjama Kr. Barona ielā № 7.

Pastāvīgi krājumā par lētām cenām:

Kungu, dāmu un bērnu

= Apavi un galošas =

Ceļa somas,
Zirgu lietas,
Ādas,
Dzensiksnas

Sporta piederumi, slidas.

Plaša izvēle:

Dāmu kleitu un kostimu drānas, kungu uzvalku un mēteļu drānas, linu audekls, pusaudekls, madepolams, nansuks u. c. Gatava kungu veļa, krūtis, apkakles, kakla saites, zeķes-dāmu un kungu.

Lietus sargi. Aužamie diedziņi. Gultas segas. Vairumā. Mazumā.

Centrālā Savienība „KONZUMS”,

Rīgā, Dzīrnavu ielā 68 un 87.

„Jaunā virtuvē”

Tērbatas ielā 15/17

brokastis, pusdienas u. vakariņas

Studentiem un ierēdņiem 10%.

Sestdienās un Svētdienās Five o'clock Tea Dance līdz p. 3 rītā.

Liela lēta inventuras
izpārdošana

M. Fūrmans

Rīgā, Tērbatas ielā 3/11. Tālr.: 27958.

Vīrskrekli perkala, Ls 3.60 Rbl. 180	Dāmu kreklī ar lieriem Ls 1.40 Rbl. 70
Vīrskrekli mažg. zid. Ls 5.50 Rbl. 275	Kakla saites Ls —.40 Rbl. 20
Vīrskrekli mažg. zid. must. Ls 6.50 Rbl. 325	Kakla saites Ls 1.— Rbl. 50
Dāmu kreklī ar spicēm Ls 1.90 Rbl. 95	Dāmu naktskreklī ar izšuv. Ls 3.30 Rbl. 165
Kungu bikses nebal Ls 1.80 Rbl. 90	Kungu saites (kašne) Ls 1.— Rbl. 50
K-gu bikšu lences Ls —.60 Rbl. 30	Kungu zeķes Ls —.50 Rbl. 25
Dāmu slīpferi Ls 1.— Rbl. 50	Kungu zeķes triko Ls —.80 Rbl. 40
Dāmu florzeķes Ls 1.— Rbl. 50	

Rasetnes, orig. RICHTER un c. fabr.

Logaritm. linejali sist. RIETZ* u.
ELEKTRO*

Zīmēj. papīrs SCHÖLLERHAMMER*

un visiciti zīmēšanas piederumi
AUGSTSKOLAS AUDZĒKŅIEM — RABATS.

Holländer un Friedländer

dib. 1903. g. Valņa ielā 31. dib. 1903. g.

Doma Muzejs

atvērts svētdienās
no plkst. 11—2.

Valodu kursi
P. Berlits

Vietējās, angļu, franču, itāļu un
citās valodās

Blaumaņa ielā 9

Runas stundas no p. 5—7 vak.

Direktors
emer. P. Vestberg.

Kaļķu ielā 12
Francū
parfimerija
kā arī labākie vietējie ražojumi
prov. S. Blūm & Co.